

изразъ отъ странѣ на младя царь камъ покорены-ты земли, и още тоя день прѣминѣхъ жидове-ты на столицѣ-тѣ и разнесохъ ся отъ уста до уста по провинціи-ты. Бывшій квесторъ въ сѣщия часъ проводи улакъ съ писмо до Радомира въ Търново, и първъ пътъ, откакто е постанѣлъ высокъ чиновникъ, говори гласно за Българіѣ на дружество-то, кое-то бѣ ся събрало въ неговѣ-тѣ къщѣ. Въ столицѣ-тѣ и въ провинціи-ты ся стори на Българи-ты, като да имъ спаднѣ нѣкой товаръ отъ врата-тѣ, ако и да не бѣ въ сѣщность никакво право облегченіе. По нѣкой си ся усѣдихъ да говорятъ и за отечество-то. А Гърци-ти прѣхвърляхъ на младя царь, че съ такывы рѣчи само разбужда отдавно заспалы-ты духове.

Нѣ искусный-тѣ бывшій квесторъ, кого-то първый-тѣ огнь бѣше занеслъ, мълкнѣ и не спомянуваше вече отечество-то. Защо-то той знаеше, какво часто думы-ты бывать само звукъ, пустенъ за утѣшеніе на глупцы-ты. Той още повече ся увы у важно-то свое сановничество и мълчеше. Това сѣще-то направихъ и другы, кои-то бѣхъ пò-разумны, а такывы, като коморникъ-тѣ, задоволихъ ся съ да ся чудять на мъдрость-тѣ и сердце-то царево, безъ да ся усѣдятъ да напомянѣтъ съ нѣщо за Българіѣ. Така имъ ся чинеше, че е най-сигурно и най-добрѣ. Съ тоя пътъ не можехъ да чуѣтъ никакъвъ укоръ отъ царскѣ странѣ. А другы-ты Българе, млади, пò-малко искусни и пò-малко разумны, сновяхъ златны надѣжды и окръжихъ Петра, кой-то бѣ поводъ на такывы важны думы. Мысль за пò-ближне спояваніе съ Гърцы-ты добы още пò-голѣмо значеніе. Състави ся едно дружество отъ родолюбцы, кои-то явно проповѣдахъ това. Трѣбва да кажемъ, че, когато похвалявахъ Петра, той съ нищо гы не подпираше; той само мълчаше, не съвѣтуваше родолюбіе ни на тоя, ни на оня, защото знаеше, че такъва мысль е лѣжливо промамваніе подъ неприятельскыя прѣпо-